

ELS INFANTS PODEN SORTIR AL CARRER

“Els infants podran jugar al carrer una hora” diuen els titulars. La notícia apareix el 40è dia de confinament. Déu ni do! Si fa una mesada, algú hagués anticipat aquest esdeveniments, hauríem restat incrèduls.

Ara el repte és perdre la por sense distanciar la prudència.

Amb ganes d’ajudar m’atrevesc a proposar algunes consideracions a les famílies.

1. Ajudar als infants a sortir confiats. Fa 5 setmanes que senten parlar del risc del carrer. Risc d’emmalaltir, perill de mort... Molts infants han construït un imaginari en què la casa és l’úter protector i el defora és amenaçant.

Convenen missatges tranquil·litzadors. Prudència sí. Por no. Objectivament el risc ha baixat molt, altrament no donarien llicència. El temor és mal company i convertiria la sortida en un turment..

2. Les mascaretes dels altres no són un senyal amenaçador. Els més petits pateixen si veuen rostres ocults i a tots ens inquieta fins que ens hi familiaritzam. Qui tenguí

menuts convé que abans de sortir hagin vist als seus adults amb mascaretes posades en situació de joc familiar. Amb poca ajuda interioritzaran que les mascaretes no amaguen “un dolent”.

3. Trobar-se altres vianants convé que sigui motiu de festa. La prudència demana evitar contactes però no considerar als altres com possibles enemics. Avui comença la retrobada!. Alguns infants tenen la sensació que la proximitat d’altres és una amenaça. Les trobades amb altres, coneguts o no, ha de ser motiu d’alegria. Pensem rituals: saludar-los amb una reverència festiva (uns picarols que sonen, un “hola” ben alegre i fort, saludar-los amb un aplaudiment, un crit d’indi saludant...) Els infants s’ho poden passar bé a més de que seran compensats amb somriures. Haurem revertit la sensació amenaçadora del reencontre ciutadà.

4. Aprofitar per retrobar-se amb els grans moviments: saltar, córrer, fer equilibris, botar des dels escalons... amb qualsevol recurs arquitectònic poden néixer “acrobàcies”. Caminar sense calcigar retxes de les rajoles, mantenir la marxa sobre una ratlla... És dels principals motius pels quals s’autoritza el desconfinament parcial dels infants. Els infants coneixen els límits de les seves capacitats motrius, els nostres temors tenen a veure amb les nostres inseguretats. Els és bo que confiem en els infants. No tenim per què ser només espectadors, és bo que ens sumem a recuperar musculatura i agilitat. La creativitat d’adults i infants es

multiplica quan després compartim idees i troballes.

5. Tenir pensat l’itinerari. Abans de sortir convé conversar amb els infants respecte a les expectatives. A on fa més ganes anar i fer? Bicicletes i pilotes tenen requeriments d’itineraris específics per poder gaudir-ne, cal tenir-ho previst hora de triar rutes. Les oportunitats motrius dependran de l’itinerari, escollir-lo ens dóna seguretat. Podrem sortir cada dia per tant podem planificar i no voler esgotar totes les oportunitats el 1r dia.

6. Una oportunitat per enfortir les xarxes afectives. Els itineraris poden incloure “visites” convingudes a amics i familiars. Uns des del carrer i altres des de la finestra `podem compartir relats, cantar plegats,... i moltes altres experiències comunicatives que l’imaginari creatiu de les famílies desenvoluparà. Disposar i mantenir actives relacions afectives amb la xarxa familiar i d’amistats és una de les claus de la resiliència.

7. L’entusiasme per la cerca i la investigació és un transversal a la infància. Investir alguna sortida d’esperit explorador obra possibilitats diferents. Cercar les lletres del nom a les matrícules, iniciar el seguiment d’algunes obres, observar els canvis primaverals a la natura qui la tingui a menys d’un quilòmetre... simular acabar d’arribar d’un altre planeta i observar encuriosits com són d’estrany els habitants de la Terra per donar lloc a anàlisis divertides.

8. Aprendre té a veure amb programar i analitzar el succeït. Els infants comencen aprenent a anticipar el que succeirà pels senyals dels adults i per açò se n’alegren tant quan veuen que prest arribarà el pit o el biberó i acaben a sis anys havent de saber planificar i registrar la planificació. Un llarg itinerari entremig. Quasi res s’aprèn sol, quasi tot conversant i assajant amb altres. La planificació de les sortides és una nova ocasió per pensar en diversitat d’opcions, triar i deixar-ne constància de manera ordenada. Comentar-ho en tornar ajuda aprendre consciència del viscut.

En pocs dies haurem “normalitzat” aquesta situació excepcional. Ara que la començam és el moment d’iniciar alguns hàbits al respecte. Crec que en general pot ajudar a fer-ho en un horari més o menys estable, ajuda a estar orientat. Els d’higiene per descomptat, també hi caben els de pensar en l’alegria i en com compartir-la. Els de respecte a la normativa viària. No cal pressionar el primer dia que ha de ser sobretot una festa.

“Sort i ventura” deim a Ciutadella davant situacions excepcionals.